

Anonymizovaná verze

C-78/22 - 1

Věc C-78/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

7. února 2022

Předkládající soud:

Vrchní soud v Praze (Česká republika)

Datum předkládacího rozhodnutí:

24. ledna 2022

Odvolatelka:

ALD Automotive s.r.o.

Další účastník odvolacího řízení (žalovaný v prvním stupni):

DY, insolvenční správce dlužnice GEDEM-STAV a.s.

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

[*omissis*] Česká republika

[*omissis*]

[procesní náležitosti podle vnitrostátního práva]

Účastníci původního řízení:

Žalobkyně: **ALD Automotive s.r.o.**, [*omissis*]
sídlem [*omissis*] Praha 10
Česká republika

[*omissis*]

Žalovaný: **DY**, [*omissis*]
sídlem [*omissis*] Nový Jičín

Česká republika
[omissis]
[omissis]
insolvenční správce dlužnice GEDEM-STAV a.s.,
[omissis]
sídlem [omissis] Pardubice
Česká republika

Předmět sporu v původním řízení a rozhodné skutečnosti

- 1 Žalobkyně uzavřela se společností GEDEM-STAV a.s. (dále též jen „dlužnice“) smlouvy o nájmu movité věci [dále též jen „Smlouvy 1 až 5] [omissis], jejichž součástí tvořily také Všeobecné smluvní podmínky operativního leasingu žalobkyně (dále též jen „VSP“).
- 2 Dle čl. 4.1.4. VSP měla žalobkyně předepisovat dlužnici splátky dle Smluv 1 až 5 jednotlivými fakturami a dle čl. 4.1.1. VSP měla dlužnice povinnost platit všechny předepsané splátky včas a v dohodnuté výši.
- 3 Nájemné ze Smluv 1 až 5 žalobkyně vyúčtovala dlužnici následujícími fakturami:
 - [1] fakturou č. 005-09316/16 ze dne 27. 4. 2016, znějící na částku 1 762,60 Kč, splatnou dne 14. 5. 2016, představující nájemné od 27. 4. 2016 do konce téhož kalendářního měsíce ze Smlouvy 4,
 - [2] fakturou č. 005-09317/16 ze dne 27. 4. 2016, znějící na částku 1 762,60 Kč, splatnou dne 14. 5. 2016, představující nájemné od 27. 4. 2016 do konce téhož kalendářního měsíce ze Smlouvy 5,
 - [3] fakturou č. 005-09400/16 ze dne 2. 5. 2016, znějící na částku 5 361,50 Kč, splatnou dne 19. 5. 2016, představující nájemné od 2. 5. 2016 do konce téhož kalendářního měsíce ze Smlouvy 1,
 - [4] fakturou č. 005-09401/16 ze dne 2. 5. 2016, znějící na částku 5 361,50 Kč, splatnou dne 19. 5. 2016, představující nájemné od 2. 5. 2016 do konce téhož kalendářního měsíce ze Smlouvy 2,
 - [5] fakturou č. 005-09402/16 ze dne 2. 5. 2016, znějící na částku 5 361,50 Kč, splatnou dne 19. 5. 2016, představující nájemné od 2. 5. 2016 do konce téhož kalendářního měsíce ze Smlouvy 3,
 - [6] fakturou č. 005-10178/16 ze dne 1. 5. 2016, znějící na částku 26 426,60 Kč, splatnou dne 18. 5. 2016, představující nájemné na měsíc květen 2016 ze Smluv 4 a 5,

[7] fakturou č. 005-12822/16 ze dne 1. 6. 2016, znějící na částku 42 943,40 Kč, splatnou dne 18. 6. 2016, představující nájemné na měsíc červen 2016 ze Smluv 1 až 5,

[8] fakturou č. 005-15548/16 ze dne 1. 7. 2016, znějící na částku 42 943,40 Kč, splatnou dne 27. 7. 2016, představující nájemné na měsíc červenec 2016 ze Smluv 1 až 5,

[9] fakturou č. 005-18257/16 ze dne 1. 8. 2016, znějící na částku 42 943,40 Kč, splatnou dne 18. 8. 2016, představující nájemné na měsíc srpen 2016 ze Smluv 1 až 5,

[10] fakturou č. 005-21034/16 ze dne 1. 9. 2016, znějící na částku 31 932,20 Kč, splatnou dne 19. 9. 2016, představující nájemné na měsíc září 2016 ze Smluv 1, 4 a 5,

(společně dále též jen „Faktury“). Dlužnice na Faktury nic neuhradila.

- 4 Insolvenčním návrhem, podaným proti dlužnici věřitelem, doručeným Krajskému soudu v Hradci Králové – poboč[ce] v Pardubicích [(Česká republika)] (dále též jen „insolvenční soud“) dne 27. 7. 2016, bylo zahájeno insolvenční řízení dlužnice, v němž insolvenční soud usnesením ze dne 12. 4. 2017, [omissis] zjistil úpadek dlužnice, prohlásil na její majetek konkurs a ustanovil žalovaného insolvenčním správcem (dále též „správce“).
- 5 Přihláškou pohledávky [omissis] (dále též jen „Přihláška“) přihlásila žalobkyně mimo jiné [omissis] dílčí pohledávky ve výši 249 036,42 Kč (dále též jen „Pohledávka 1“), mající původ ve Smlouvách. Pohledávka 1 sestává z jistiny ve výši 206 799,13 Kč za nezaplacené splátky nájemného, zákonného úroku z prodlení ve výši 12 237,29 Kč a nákladů spojených s uplatněním pohledávek ve výši 30 000 Kč, odpovídajících výši 1 200 Kč za každou jednotlivou dílčí dlužnou platbu nájemného ze Smluv 1 až 5 (celkem 25 plateb), určené dle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (dále též jen „Nařízení“).
- 6 Žalovaný na zvláštním přezkumném jednání konaném u insolvenčního soudu dne 30. 10. 2017 popřel mimo jiné Pohledávku 1 co do důvodu a výše 30 000 Kč s odůvodněním, podle něhož bylo možno náklady spojené s uplatněním plateb nájemného uznat pouze, byly-li pravomocně přiznány.
- 7 Žalobkyně podala včas u insolvenčního soudu žalobu na určení svých popřených pohledávek včetně popřené části Pohledávky 1 s odůvodněním, podle něhož nárok na náhradu nákladů dle § 3 Nařízení vzniká již spolu s prodlením, k podpoře čehož odkázala na § 513 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen

„o. z.“), a na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (dále též jen „Směrnice“). [omissis] [bližší informace o insolvenčním řízení]

- 8 Rozsudkem ze dne 28. 5. 2018, [omissis] insolvenční soud ohledně Pohledávky 1 jednak určil, že náklady spojené s uplatněním pohledávek jsou po právu ve výši 6 000 Kč (bod I. výroku), jednak žalobu na určení existence Pohledávky 1 v rozsahu nákladů spojených s uplatněním pohledávek ve výši 24 000 Kč zamítl (bod II. výroku). V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl (zjednodušeně), že nárok na náhradu nákladů dle § 3 Nařízení vzniká, učiní-li věřitel vůči dlužníkovi jakýkoli úkon směřující k vymáhání pohledávky; v projednávané věci lze za takovýto úkon považovat (až) Příhlášku. Zdůraznil, že pojmem „každá uplatněná pohledávka“ se podle § 3 Nařízení rozumí pohledávky se samostatným právním základem. V situaci, kdy žalobkyně uplatnila nároky vzniklé z pěti smluv, bylo namísto přiznat jí náhradu nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky ve výši 5 x 1 200 Kč, tedy 6 000 Kč, a ve zbytku její žalobu stran tohoto nároku zamítnout.
- 9 Proti bodu II. výroku (a bodu III. výroku o nákladech řízení) tohoto rozsudku se žalobkyně včas odvolala a navrhla, aby jej Vrchní soud v Praze (dále též jen „odvolací soud“ nebo „předkládající soud“) změnil tak, že určí výši popřené části nákladů spojených s uplatněním Pohledávky 1 v rozsahu jistiny nad rámec jejího určení pod bodem I. výroku (24 000 Kč), a zaváže žalovaného k náhradě jejich nákladů řízení, případně aby odvolací soud rozsudek v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Namítala zejména, že (zjednodušeně)

[1] v rámci Smluv 1 až 5, uzavřených dle § 1723 o. z., byly dlužníci dle čl. 4. 1. 4. VSP předepisovány splátky jednotlivými fakturami, jež lze ve smyslu závěrů Nejvyššího soudu obsažených v rozsudku ze dne 19. 9. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4936/2010[,] považovat za výzvu k zaplacení dlužné částky či za prostředek identifikace pohledávky ze závazkového vztahu a platby, jíž má být tato pohledávka uhrazena,

[2] prodlení dlužnice je vázáno na vystavení 25 konkrétních faktur, jež je třeba považovat za důvod vzniku nároku na uplatněné náklady spojené s vymáháním pohledávek z nájemného dle Smluv 1 až 5,

[3] vnitrostátní soudy jsou povinny postupovat v souladu s unijním právem, jsou tak vázány mimo jiné čl[ánkem] 2 bod[em] 4 a čl[ánkem] 3 odst. 1 Směrnice.

- 10 Rozsudkem ze dne 4. 12. 2019, [omissis] Vrchní soud v Praze jako soud odvolací (dále též jen „předkládající soud“) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 28. května 2018, [omissis] v bodech II. a III. výroku potvrdil [omissis] a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení [omissis]. V odůvodnění svého rozhodnutí se ztotožnil s výkladem pojmu „každá uplatněná pohledávka“ dle § 3 Nařízení učiněným

soudem prvního stupně ve vztahu k jednotlivým smlouvám (Smlouvám 1 až 5) a nepřisvědčil názoru žalobkyně, podle něž je namístě uvedený pojem vykládat ve vztahu k jednotlivým Fakturám. Uzavřel, že závěr soudu prvního stupně odpovídá čl. 2 bodu 4) Směrnice, ztotožniv pojem „splatná platba“ s pojmem „vzniklá pohledávka“, který je v poměrech projednávané věci aplikován tak, že žalobkyni vzniklo vůči dlužnici celkem 5 pohledávek na základě Smluv 1 až 5, bez ohledu na měsíční fakturaci jednotlivých splátek nájemného.

- 11 [omissis] [informace o řízení o ústavní stížnosti žalobkyně před Ústavním soudem]
- 12 [omissis] [Ústavní soud shledal, že Vrchní soud v Praze tím, že nepředložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru, porušil ústavou zaručené právo žalobkyně na zákonného soudce]

Relevantní právní rámec

Unijní právo

- 13 Článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též jen „SFEU“) stanoví, že:

Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

- a) výkladu Smluv,
- b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

[...]

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

- 14 Body 2, 3, 8, 9, 12, 18, 19 a 22 odůvodnění Směrnice uvádějí:

(2) Většina zboží a služeb je v rámci vnitřního trhu dodávána hospodářskými subjekty jiným hospodářským subjektům a orgánům veřejné moci na základě odložených plateb, kdy dodavatel poskytne zákazníkovi čas na zaplacení faktury, jak bylo mezi stranami dohodnuto, jak je uvedeno na faktuře nebo jak je stanoveno zákonem.

(3) Mnohé platby v obchodních transakcích mezi hospodářskými subjekty navzájem nebo mezi hospodářskými subjekty a orgány veřejné moci se uskutečňují později, než jak bylo dohodnuto ve smlouvě nebo stanoveno ve všeobecných obchodních podmínkách. Přestože zboží bylo dodáno nebo služby byly poskytnuty, mnohé příslušné faktury jsou placeny až dlouhou dobu po

uplynutí lhůty. Tyto opožděné platby mají negativní dopad na likviditu a komplikují finanční řízení podniků. Postihují rovněž jejich konkurenceschopnost a ziskovost v případech, kdy věřitel potřebuje kvůli opožděné platbě získat vnější financování. Riziko takových negativních dopadů se výrazně zvyšuje v dobách hospodářského propadu, kdy je přístup k financování obtížnější.

(8) Oblast působnosti této směrnice by se měla omezovat na platby, které jsou úhradou za obchodní transakce. Tato směrnice by neměla upravovat transakce se spotřebiteli, úroky ve spojení s jinými platbami, např. platby podle právních předpisů upravujících šeky a směnky, platby představující náhradu škody, včetně plateb od pojišťoven. Členské státy by rovněž měly mít možnost vyloučit dluhy, které jsou předmětem úpadečného řízení, včetně řízení, jejichž cílem je restrukturalizace dluhu.

(9) Tato směrnice by měla upravovat veškeré obchodní transakce bez ohledu na to, zda jsou prováděny mezi soukromými nebo veřejnými podniky nebo mezi podniky a orgány veřejné moci, s ohledem na skutečnost, že orgány veřejné moci provádějí značné množství plateb podnikům. Tato směrnice by proto měla rovněž upravovat veškeré obchodní transakce mezi hlavními smluvními stranami a jejich dodavateli a subdodavateli.

(12) Opožděná platba představuje porušení smlouvy, které je v mnoha členských státech pro dlužníky finančně přitažlivé vzhledem k nízkým nebo žádným úrokům z prodlení nebo pomalému řízení k dosažení nápravy. Je nezbytné změnit tento trend a od opožděných plateb odrazovat, a proto je nezbytná rozhodná změna ve prospěch kultury včasné platby včetně ustanovení, že vyloučení nároku na účtování úroků by mělo být vždy považováno za hrubě nespravedlivou smluvní podmínku nebo praxi. Součástí této změny by mělo být rovněž zavedení konkrétních ustanovení o lhůtách splatnosti a o náhradách věřitelům za vzniklé náklady a mimo jiné ustanovení o tom, že vyloučení nároku na náhradu nákladů spojených s vymáháním by mělo být považováno za hrubě nespravedlivé, neprokáže-li se něco jiného.

(18) Faktury zakládají platební závazek a jsou důležitými doklady v hodnotovém řetězci transakcí pro dodávku zboží a poskytnutí služeb, mimo jiné pro určení dne splatnosti. Pro účely této směrnice by měly členské státy podporovat systémy, které poskytují právní jistotu, pokud jde o přesné datum obdržení faktur dlužníky, a to i v oblasti elektronických faktur, kde by příjem faktur mohl vytvářet elektronické důkazy, a která se částečně řídí ustanoveními o fakturaci obsaženými ve směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty.

(19) Kodrazení od opožděných plateb je nezbytné, aby věřitelé získali spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které jim vznikly v důsledku opožděné platby. Náklady spojené s vymáháním by měly zahrnovat rovněž náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby, pro něž by v této směrnici

měla být stanovena pevná minimální částka, kterou lze kumulovat s úrokem z prodlení. Náhrada ve formě pevné částky by měla omezit administrativní a interní náklady spojené s vymáháním. O náhradě nákladů spojených s vymáháním by se mělo rozhodovat, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy, podle nichž může soud věřiteli přiznat jakoukoli další náhradu škody, která souvisí s opožděnou platbou dlužníka.

(22) Tato směrnice by neměla bránit splátkovým platbám. Každá splátka by však měla být placena za dohodnutých podmínek a měla by se na ni vztahovat pravidla pro opožděné platby stanovená touto směrnicí.

15 Článek 1 Směrnice stanoví, že:

1. Cílem této směrnice je boj proti opožděným platbám v obchodních transakcích s cílem zajistit řádné fungování vnitřního trhu, a tím podpořit konkurenceschopnost podniků, a zejména malých a středních podniků.
2. Tato směrnice se vztahuje na veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce.
3. Členské státy mohou vyloučit dluhy, které jsou předmětem úpadkového řízení vedeného proti dlužníkovi, včetně řízení, jehož cílem je restrukturalizace dluhu.

16 Článek 2 body 1, 3, 4 a 5 Směrnice stanoví, že pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „obchodní transakcí“ transakce mezi podniky nebo mezi podniky a orgány veřejné moci, která vede k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu;
- 3) „podnikem“ [omissis] jakákoli organizace jiná než orgán veřejné moci, která vykonává nezávislou hospodářskou nebo odbornou činnost, i když je tato činnost prováděna jedinou osobou;
- 4) „opožděnou platbou“ [omissis] platba, která nebyla provedena ve smluvní nebo zákonné lhůtě splatnosti, přičemž jsou splněny podmínky stanovené v čl. 3 odst. 1;
- 5) „úrokem z prodlení“ zákonný úrok z prodlení nebo úrok, jehož sazba byla sjednána mezi podniky, s výhradou článku 7;

17 Článek 3 odst. 1 Směrnice stanoví, že:

1. Členské státy zajistí, že v obchodních transakcích mezi podniky má věřitel nárok na úrok z prodlení bez nutnosti upomínky, pokud jsou splněny tyto podmínky:
 - a) věřitel splnil své smluvní a zákonné povinnosti a

b) věřitel neobdržel splatnou částku včas, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný.

18 Článek 5 Směrnice stanoví, že:

Tato směrnice se nedotýká způsobilosti stran sjednat podle příslušných ustanovení platného vnitrostátního práva splátkové kalendáře. V případech, kdy není některá splátka uhrazena ve sjednané době, se úrok a náhrada podle této směrnice vypočítají výhradně z opožděných částek.

19 Článek 6 odst. 1 a 2 Směrnice stanoví, že:

1. Členské státy zajistí, že v případech, kdy má být v obchodních transakcích podle článku 3 nebo 4 zaplacen úrok z prodlení, má věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 EUR.

2. Členské státy zajistí, že pevná částka uvedená v odstavci 1 je splatná bez nutnosti upomínky a představuje náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním.

České právo

20 § 2 odst. 3 o. z. stanoví, že:

(3) Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.

21 § 513 o. z. stanoví, že:

Příslušenstvím pohledávky jsou úroky, úroky z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.

22 § 1721 o. z. stanoví, že:

Ze závazku má věřitel vůči dlužníku právo na určité plnění jako na pohledávku a dlužník má povinnost toto právo splněním dluhu uspokojit.

23 § 1968 o. z. stanoví, že:

Dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele.

24 § 2 Nařízení stanoví, že:

Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.

25 § 3 Nařízení stanoví, že:

Jde-li o vzájemný závazek podnikatelů nebo je-li obsahem vzájemného závazku mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona upravujícího veřejné zakázky povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu veřejnému zadavateli, činí minimální výše nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky 1200 Kč.

Odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 26 Předkládající soud, mající postavení soudu, jehož rozhodnutí nelze napadnout (řádnými) opravnými prostředky dle vnitrostátního práva (čl. 267 SFEU), dospěl k závěru, že je namístě požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí v otázkách týkajících se [omissis] výkladu Směrnice.
- 27 Otázka řešená předkládajícím soudem spočívá v posouzení, jak pro účely Směrnice vykládat pojem „obchodní transakce“ v případě smluv s opakujícím se či trvajícím plněním, nároky, z nichž jsou věřitelem průběžně fakturovány dlužníku. V projednávané věci se nabízí více možností řešení výkladů, konkrétně, že „obchodní transakcí“ se pro účely čl. 6 odst. 1, resp. čl. 3 a čl. 4 Směrnice rozumí:
- (a) Každá jednotlivá platba dle smlouvy, tedy např. každé měsíční nájemné, jakož i další samostatné nároky ze smlouvy vznikající (náhrada škody aj.);
 - (b) Každá vyúčtovaná platba dle smlouvy, tedy např. souhrn několika dílčích nároků, jež spolu byly vyúčtovány jedinou fakturou;
 - (c) Souhrn nároků dle smlouvy, u nichž současně vznikl nárok na úhradu úroku z prodlení;
 - (d) Souhrn nároků z opakujícího se či trvajícího plnění smlouvy (např. nájemné), přičemž další nároky z téže smlouvy (např. smluvní pokuty) jsou samostatnými transakcemi;
 - (e) Souhrn veškerých nároků plynoucích z jedné smlouvy jako společného kontrakčního základu.
- 28 Rovněž nutno poznamenat, že vznik nároku na pevnou částku ve výši 40 EUR je vázán na moment, v němž vzniká v obchodní transakci nárok na úhradu úroku z prodlení (čl. 6 odst. 1 Směrnice), zatímco česká úprava nároku na pevnou částku 1 200 Kč moment vzniku nároku výslovně neupravuje (§ 3 Nařízení).
- 29 V souvislosti s výše uvedeným předkládající soud nepovažuje za zřejmé, zda bude účelu Směrnice dosaženo v případě, kdy by jednou paušální náhradou bylo kryto více opožděných plateb plynoucích z jedné smlouvy, případně naopak, zda by jej bylo dosaženo v případě plné aplikace náhrady za každou dílčí opožděnou platbu, byť by dlužné platby dosahovaly pouze nízkých částek (zejména byly-li by nižší, případně řádově nižší, než paušálně stanovená výše náhrady). V případě českého práva by v takových [případech] bylo možno uvažovat o tom, zda uplatnění

takového nároku není v rozporu s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 o. z.), protože by nebylo namístě jej přiznat.

- 30 Pro úplnost předkládající soud dodává, že si je vědom řízení o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 5. 11. 2020 [omissis], vedené[ho] před Soudním dvorem Evropské unie pod sp. zn. C-585/20 [omissis], v němž se obsah předběžné otázky [č. 1] blíží otázce [č. 1] předkládané předkládajícím soudem. Jelikož však otázka [č. 1] předložená v řízení sp. zn. C-585/20 směřuje zejména vůči specifickým otázkám aplikace čl. 6 odst. 1 Směrnice ve správním řízení, nemá předkládající soud za jisté, že odpověď na tuto předběžnou otázku bude způsobilým podkladem pro otázky řešené předkládajícím soudem.

Předběžné otázky

- 31 Z důvodů výše uvedených předkládající soud tímto předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie tyto předběžné otázky:

[1]) Na základě jakých kritérií vzniká nárok na obdržení pevné částky alespoň 40 EUR dle článku 6 odst. 1 [s]měrnice [Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích] v případě smluv s opakujícím se či trvajícím plněním?

[2]) Může být nárok dle článku 6 odst. 1 [s]měrnice soudy členských států nepřiznán z důvodu aplikace obecných principů soukromého práva?

[3]) Bude-li odpověď na druhou otázku kladná, za jakých podmínek může být výše nároku dle článku 6 odst. 1 [s]měrnice soudy členských států nepřiznána?

Praha dne 24. ledna 2022

[omissis]

[omissis] [podpis]